

Deník čarodějky

Z Kazmina deníčku

Portál se uzavřel ... Já chci domů. Trávit tady v té intelektuální pustině čas, je fakt na nic. Nebýt války, tak se asi ukoušu nudou, i když přiznávám, že okolní krajina je mi nějak blízká, nějak, nedokážu to popsat, jako bych tu už byla.

Dneska do tábořiště přišli Raelegovi jednotky, dobrovolně. Poprvé za život jsem viděla temné elfy v tak nedůstojné pozici. Chudáci, domů nemůžou a svého elfství v prospěch nemrtváků se nevzdají. Rutger je přijal. Blázen. Nevidí zřetelné, že podzemákům nemůže věřit.

Mnooo... možná svůj postoj trochu změním. Možná bych jim měla poděkovat. Možná. Zatraceně, dlužím jim za záchranu vlastního života. Já ! Temným elfům ! Chtěli jsme vpadnout části nepřátelského voje dozad a najednou se to stalo .....

X

„Voniš nádherně má lásco, dáš mi napít ?“ Gavnerovi to připadalo jako dobrý nápad, byla to spontánní akce. Špitnout ji několik slov do ouška, kdyby jen běžel dál. Ne, on se po několika krocích zastavil a otočil. Jeden proti jednomu pro něj nebyla soupeřem, těšil se na sladkou chuť - podle vůně- dobře udržovaného ročníku, a pak mu to překazili podzemáci. Teď seděl v tábořišti a proklínal cokoliv, co mělo špičaté uši.

„Bránila se, že ?“ Prohodil jen tak mimochodem, procházející lich.

„Né ! Vydala se mi dobrovolně do ruk.“ Zasténal upír, prohlížeje díru v rukávu.

„Myslím, že až ji příště potkám, začnu si na ni dělat nárok.“

„Opozav se Rinnesi ! Tu holku dostanu já, jsem už tolik desetiletí sám.“ Gavner zaskučel, nejen pro to, aby dodal váhu svým slovům, ale objevil další díru, tentokrát na kalhotách a na tak nedůstojném místě.

„Já sem taky sám.“ Zavrčel nekromancier a šel si ošéfovat několik zombií, které začínaly mít pomalu svůj vlastní názor na věc, to bylo nemyslitelné.

X

„Sestro. Myslím, že by sis měla dávat mnohem větší pozor.“

„Ále. Neblázni Chainere, vždyť to byla jen drobnost.“ Odbila ho.

„Drobnost ? Ten upír se tě pokusí dostat a to nechceš, nebo ano ?“ Válečný mág upřeně pozoroval menší kolegyni.

„Nechci, ale nebudu tady jen tak nečině sedět, když jde o získání materiálu a posil !“ Vrčela. Podle výrazů okolo pohybujících se lidí, příliš hlasitě.

„Paní, myslím, že protentokrát nemáte pravdu.“

„Zmlkni džine !“

„Al.“

„Ještě slovo !“ Opravdu přestávala mít trpělivost na jakékoliv řeči. Alespoň, že někdo ji rozuměl, deník.

X

Z Kazmina deníčku

Opravdu, co je moc, to je příliš. Jako bych se o sebe neuměla postarat, jako nějaký dítě ! Vždyť to bylo jenom vyjádření ze strany upíra, prakticky by mi to mohlo i lichotit, alespoň někdo v těchle

časech myslí na slušnost. Aby bylo mezi náma jasno, upír mě nedostane, z jeho strany mi hrozí méně problému, než třeba ze strany nějakého licha. Nechci vyzdvyhovat své schopnosti, ale už i ten mág, co se mě něčemu snažil naučit říkal, že mě není lehké zabít.

X

Kazma netušila, jak strašlivě se spletla. Z přirozenosti nesnášela, když ji někdo linkoval, co má dělat, navíc nenáviděla nudu a nuda pro ni bylo vše, co se netýkalo boje, pobytu v hospodě, zmenšování cizího majetku, hra v kostky a několika dalších věcí, kterým se slušný člověk raději vyhne. Naprosto nemyslitelné pro ni tedy bylo, jen tak sedět, když za branami pobíhají nemrtví.

Na výpravu skutečně vyrazila. Někdo musel velet akci místo Rutgera, když měl velení onehdy on, došlo k masakru. Vzpomínala. Tehdy byl úkol jednoduchý, přemluvit rolníky ke spolupráci. Celé se to pokazilo kvůli stupidnímu rozhodnutí, ve svém deníku tomu věnovala asi pět stran. Po návratu z pole do Ashwicku neunikl jejímu hněvu. Mělo to jen jeden výsledek, zato podstatný, diplomacii ovládli vyslanci Stříbrných měst, všichni tři.

Dnes šlo o podobnou věc. Hornickou osadu. Ona, džin, pár rangerů, nějací rytíři, lučišníci a pár elfích nájezdníků. Samozřejmě, že narazili na nemrtvé. Potkali se celkem nešťastně u brány do vesnice. Po asi půl hodině to vypadalo následovně:

- Obě armády se skrývaly ve stínech okolních stromů, příliš blízko sebe
- Džin a Lucretia soutěžili ve velikosti důvtipu nad starostou horníků
- Lichové plánovali, co potom -až vyhrajou- ze studenými jednotkami Říše a upír dělal mírně chlípná gesta na čarodějnici

„Přidáme se k těm, co vyhrají !“ Rozhodl najednou starosta. Souvisle myslící nemrtví se začali usmívat, jenže i džin uměl počítat.

„Co teď má paní ?“ Zeptal se prakticky.

„Pošli ranguera pro posily, my tady provedeme marný pokus o udržení.“

„Paní ! Já vám do toho nechci moc mluvit, ale nezdá se vám to jako mladická nerozváženost ?“

„Zdá.“ Zašeptala: „Nechceš Lucretie počkat, než dorazí naše posily a dorovnájí počet ?“

„Máš mě za blázna holčičko ?“

„Ne, ale byl by to určitý slušný ústupek z tvé strany.“ Zkusila Kazma nevzdat předem prohranou bitvu. Upírka zavrtěla hlavou.

„Ná něěéé !“ Zavřeštělo Zjevení a vrhlo se před Lucretii, aby ji ochránilo.

„Zmiz pro posily. To je rozkaz !“ Zakřičela čarodějka na nerozodného džina. Věděla, že to byla chyba, existovalo tolik jiných možností, ale hrdost je svině. Smrt si vybrala svou daň na Gryfí říši. Smůla.

X

Gavner udělal z lučišníka dva a předhodil jej zombiím. Ještě magyni. Bojovala se Zjevením, hrozilo, že z ní vytluče duši. Tomu chtěl zabránit, přiskočil a stáhl ji k zemi. Rozmáchla se po něm v posledním marném pokusu zabránit pádu. Kdy přesně zjistila, že není hnijící nemrtvák, ale studený upír, oznámila zděšeným výkřikem. Jak rajská hudba pro jeho uši.

„Dej ty tesáky pryč !“ Zavřel k němu Rinnes, který před tím nerušeně pozoroval jejich zápas: „Tu chceme my.“

Zvedl hlavu a s poťouchlým výrazem pohlédl na licha.

„To nepůjde příteli. Teď ji mám já a pro tvou informaci, nehodlám na tom nic měnit.“

„Ne, ne, ne, ta bude moje.“

„Pánové ! Já dó tóhó móc névídím, álé právo má upír á tó jednóznáčnéé !“ Vyjádřilo soudcovsky Zjevení. Lich pokýval hlavou.

„Ty máš jediné štěstí, že ....“

„Jó tó mám.“ Nenechal ho dokončit.

„Uvidíme, co na to Lucretia.“ Prohlásil nekromancér.

„Hele, běž si s kamarádem vyklidit vesnici, o právu můžeme mluvit až po svačině.“ Prohlásil sebejistě upír: „Máš to u mě.“ Šeptl krátce k „šílenci“ za sebou a konečně se zkouzl do voňavé krční tepny magyně, která ho vždy, když Osud svedl jejich cesty, doháněla k šílenství.

V této chvíli by měla nastat situace, kdy se krev rozstříkne po okolí, čímž zprasí upíra i jeho oběť. Jenže zrovna tenhle upír, byl z trochu jiného těsta, rád si hrál. Dneska trošku, zítra trošku, pozítří halucinace a do tří, čtyř měsíců .... V hlavě se mu zjevil pocit, cestoval na krvi, jak rybář na moři. Přestal pít. Nápad, který mu bleskl hlavou, byl veskrz odvážný. Znovu se zakouzl, ale tentokrát chtěl krom životní síly i informace.

X

Džin dokázal ve velmi krátké chvíli sehnat posily, jenomže, než na místo dorazili, bylo pozdě. Hornická vesnice srovnána se zemí, štoly zavalené, stáda rozehnané, úroda poničená. Nikde ani človíčka,.. nikde ?

X

Ardor, tak si nechával říkat. Jeho původní jméno patřilo minulosti. Jen rytíř ve službách Gryfí říše s obrovitou intolerancí k jakémukoliv nemrtvákoví. Najít, spálit. Po ničem jiném netoužil, nic jiného nechtěl. Jen najít a spálit. Dnes to nebylo jiné, před několika málo hodinami k nim do tábora přiletěl udýchaný džin, že diplomatická mise se změnila v masakr. Tak teď byli tady, rozhlíželi se kolem sebe. Krev, uválená zem, kusy vnitřnosti a to, co lichové -jak se správně domníval- nedokázali spotřebovat. Jediného kompletního člověka v okolí našel náhodou. Magyně ležela v listí, nebýt jasně oranžového oblečení, nebyl si jistý, jestli by si ji všimnul.

„Je mrtvá ?“ Položil jeden otázku.

„Nejspíš jo, ale Někdo by se měl ujistit.“ Přikyvoval druhý.

„Souhlasím, tak běž blázne.“

„To je teda odvaha.“ Zavřel Ardor a opatrně se přiblížil. Paměť mu sloužila dobře, vzpomněl jak ji onedhy budil jeden šermíř, to muselo bolet. Přiklekl, aby zkusil tep. Jen si všimnul dvou ranek na krku a zatmnělo mu před očima, její pěst byla zatraceně rychlá.

Pozděj vyjádřila upřímnou lítost nad jeho čelistí, prý reflex. Ardor netušil, co to slovo znamená ...

X

Z Kazmina deníčku

Mám pocit, že má minulost mě začíná opět dohánět. Pomoc ! Já nechci ! Prosím ! Cokoliv ! Každý máme svou cenu. Mám strach deníčku, potřebuju pomoc, někdo to za mě musí vyřešit, prosím !!!!!
Vzpomínám na ty dny, hnusím se sama sobě. Já,... zase chci nesmrtelnost, pohrávám si s tou myšlenkou jak upír, ne upíra hlavně ne ... Já chci pryč ! Zase halucinace, zase to začíná. Cítím ho tady, on tady je. Všude se mnou. Já mám strach !

On po mně půjde až do zkázy světa, dokud mě nedostane. Chladná logika lovce a kořisti, ale musím zachovat klid. Jsem uvnitř, nic mi nemůže udělat, přece by neriskoval konfrontaci s celým Ashwickem, nebo ano. Vždy, když dojde na bitvu, ať se vrtnu, kam se vrtnu, vždycky je tam upír. Něco chce, co ?! Nebýt Chaineho, džina, i těch nájezdníků, no nevím, fakt nevím ...

Milý deníčku, už toho mám dost. Tři dny jsem teď byla mimo. Zatracenej upír. Upír sem, upír tam. Včera jsem se probrala na ošetřovně. Zase upír. Chainer z toho dělá vědu, prý; tolik kousnutí ještě člověk nepřežil, aniž by to na něm nezanechalo následky. Odpověděla jsem mu, že je to blbost, pak

se zeptal, na něco, co mě opravdu dostalo. Co jsem dělala za hradbami, když byla noc a nebyl důvod vycházet ? Upír asi ovládl mou mysl, musím si dát pozor, ale současně s tím, ho musím najít. Jak zatraceně, když se po něm zjevně slehla zem.

Kazma se poplašeně otočila.

„Paní, to jsem já. Víte, chtěl jsem se zeptat, již dlouho spatřuji ve vaši mysli špatné věci.“

„Džinééé !“ Zavyla: „Nedělej mi to ještě těžší, než to je.“

„Jen jsem se chtěl zeptat.“ Pokrčil rameny někdo, kdo tady určitě nebyl dobrovolně. Pohled do jeho očí ji překvapil.

„Stesk po Stříbrných městech ?“

„Stesk ?“ Zeptal se nechápavě džin: „To je .... ?“

„Hmmm.“ Musela se zamyslet. Emoce, těžko vysvětlit něco, co je běžné.

„To je ten svíravý pocit v téhle oblasti.“ Ukázala několik míst na džinově relativně průsvitné hrudi.

„To tedy neznamená, že je mi špatně ?“

„Může, ale i nemusí.“

„Já se ve Vás lidech nevyznám.“ Zaskučel a složil hlavu do dlaní.

„Já taky ne.“ Prohlásila čarodějka sebejistě: „Jaké to je být nesmrtelný ?“

X

Z Kazmina deníčku

Snad jen duše odloučená od všeho, co má ráda, co zná a jenž nepatří lidem, dokáže obsáhnout v jednom svém pohledu tolik bolesti, strasti a smutku. Můj džin je vyloženě vyděrač. Odvolat ho teď, by znamenalo prohrát, ale nechat jej tady, to taky nemůžu. Při nejbližší příležitosti se s ním pokusím uzavřít nějakou dohodu, uvidíme jak to dopadne. Jinak, válka pokračuje dál, nevšímavě k obětem. Ať jsme dělali, co jsme dělali, vždycky byli krok před námi, pak, když naděje začínala pohasínat, objevil jeden z rytířů -Tromso myslím- artefakt nevyčíslitelné hodnoty a ceny. Grál. Smůla šla konečně otravovat jinam.

X

Vyrazí. Mají jasný cíl. Po dlouhé době se otevřel portál, byl sice nestabilní, ale byl. Vidina čerstvých jednotek, dokopala lidi k akci, které by za normálních okolností nebyli schopni a když jsme u toho, nejen je.

„Džiné ! Džiné ! Hej džiné ! Zatraceně, nech toho !“

„Proč ne, má paní ? Můžeme přece domů !“ Udělal tři kotrmelce a znova zavýsknul.

„Nemůžeme. Je to vratké, jednostranné a nadávkem k tomu hrozí, že pokud do toho sáhнем, spadne.“

Džin nemohl vyjádřit vysoké emoce, třeba lítost, nenávist, lásku. Tak tam jen tak stál. Měl pocit, jako by se na něj vše začalo řídit, utlačovat ho, ničit.

„Jsem beznaděj.“ Porhlásil moudře. Z dřívějšíka, byl totiž o tomto pocitu poučen od své paní.

„Tobě se tady nelíbí, že ?“

„Upřímně ?“

„Samozřejmě, jak jinak.“

„Nelíbí, je tu chladno, všude samé ostré hrany, kultura kulhá na obě nohy, je slepá, hluchá a neví, že cesta, kterou kráčí je špatná.“

„Zvláště řečeno. Sdílím s tebou podobné pocity. Co by jsi řekl na to, kdybych tě propustila ?“

„Propustila ?“ Džin zíral: „To není zrovna lidské.“

„Ne, není. Já lidi stejně nemám ráda, takže, až se vrátíme do Al-Safíru, budeš volný, souhlasíš ?“

„Já nevěřím vlastním uším.“

„Nemusíš věřit, stačí, když se toho dožiju a uvidíš.“

X

I upíra utlačovala beznadějí, ovšem jen do doby, než se dozvěděl, že portál je jednosměrný. Ještě aby nebyl. Jeho poklad, jeho svačinka, jeho dobře udržovaný ročník, mohl v jedinou chvíli zmizet pryč. Co by tu potom sám dělal ? Nudou, nudou se ukousal.

„Vypádáš tak sám !“ Zašvitořilo mu do ucha Zjevení a přitulilo se.

„Vodprejskni !“ Zavrčel upír. Odsunul ducha s takovou razancí, že lebky na jeho opasku žalostně zachřestěly. Na světě ovšem existují věci, které neodbijete tak snadno.

„Jákó bý těě něěco trápíló.“ Pokračovalo si dál tu svou a vrtalo mu hlavou do ramene.

„Zmizni !“ Zjevení, opětovně odsunuto, přesunulo své tělesné ostatky k druhému upírovi rameni.

„Tý sěš zámílováněj, tó pívím ! Víš tý vůúběc, žé jé smrtélná ?“ Provokoval.

„Ty už toho máš opravdu dost. Si se už úplně pomátl, já a zamilovanej ?“ Mělo to přesně takový účinek jaký očekával, duch uraženě odplul, řka, že o něm nikdo nebude vykládat, že není v pořádku. Na upíra se zlobil, ovšem jen do chvíle, než kolem něj prošel lich.

„Líchůú ! Tý sěš táký zámílovál ?“

X

Z Kazmina deníčku

Odpoledne:

Portál je otevřen. Večer se půjde. Malá výprava, čítající třičtvrtinu bojeschopných sil Říše. Běžte tam a ukažte našim jednotkám cestu, jako by se tady v té pustině dalo ztratit. Neumím si představit větší díru, ve které .... ne nic nepovím, to nesmíš vědět ani ty, deníčku.

Večer:

Už mě začíná dostihovat, za chvíli vyrazíme a tak bych ráda napsala, co hodlám udělat. Dál nemůžu, celé moje tělo se upíná k nesmrtelnosti, asi tady skončím, řeknu upírovi, a potom možná, potom možná bude svět lepší, už v něm nebudu já.

Nadcházejícího dne:

Takhle to být nemělo. Možná máme gryfy, posily a toho, ... Orlanda, pána Loarsserského, ale ta cena, ta je odporně vysoká. Příteli, omlouvám se. Po tom, čím vším jsme spolu prošli, kolikrát jsi mě už zachránil a já ti svůj dluh nikdy nesplatím. Proč za sebou musím nechávat otevřené účty ? Jedinej temnej elf, kterýho jsem kdy vzala na milost je kvůli mně mrtvej ! Osude ! Proč mě tak týráš ?! Zase chci bojovat pro krev a bolest druhých, myslela jsem .... Doufala jsem, že to je už dávno za mnou, že všechna krvežíznivost odeplula s minulými lety. Když máš na rukou krev, nikdy ji nesmyješ, můžeš jen přidávat další vrstvy. Celé mé snažení se obrátilo v prach, prach jsi a

„Ano džine ?“

„Já, chtěl jsem se zeptat, to ve vašich očích je ... ?“

Pokrčila rameny, do očí se sama sobě bála podívat: „Jak dobře dokáže vyléčit čas ?“

„No, má paní, to je těžká otázka ...“

X

Gavner neskučel, přece neukáže všem okolo, že vydrží méně než oni. Kruci, to byla bolest, ale za tu srandu, slušná cena. Nájezdníci, jinými slovy “nějací podzemáci“ mající sklony motat se kolem JEHO magyně mu způsobili kromě několika hlubokých ran ztrátu levého špičáku. Za tento nadelfský výkon, poslal každého na věčnost ve čtyřech a i více kusech, až na jednoho, toho si obzvlášť vychutnal. Připíchnutý na strom, vypadal elf mnohem lépe. Zasloužili si to, jeden každý.

Ale ta bolest ! Potřeboval krev, tohle uvědomění mu šířalo mysl..

„Kde mám v tuhle noční dobu sehnat krev ?“ Zaskučel polohlasně. Nikdo neodpověděl, nikdo neslyšel. Jediné jeho štěstí.

Nakonec krev sehnal, sice až na druhý den, ale sehnal. Taková malá vesnice, kolem vesnice pole, na polích dobytek a Říše ? Nemrtvé voje složené převážně z lichů, upíra, Zjevení a zombií, které měli spíš jen tak pro nezbytnou ochranu nevěřili vlastním “očím“. Tak my si vyrazíme sehnat něco k jídlu, zatímco oni nás předběhnou ? Kde je spravedlnost ?

„Pojďme na ně !“

„Vyhrajeme, je nás víc.“

„Ták ná cò čekámé ?“

„Nevím.“ Ukončil poradu “štábu“ doposud mlčící upír a zmizel.

X

„Co jste to udělala, má paní ?“

„Cože ? Kdo ? Kde ?“ Kazma se pomalu rozhlížela. Tohle místo znala. Možná. Říšský lazaret ? Něco bylo špatně, viděla rozostřeně, nebo ostře ? Byl den, nebo noc ?

„Džine ?“ Její hlas ji zněl strašlivě cize.

„Ano má paní, jsem u vás.“ Alespoň jedna jistota.

„Co ?“ Zaptala se krátce, slova ji dělala strašlivý problém. Pálila v hrdle. Škrábala na jazyku. Zněla přiškrceně.

„Upír.“ Hlas nepatřil džinovy, ale druhému mágovy. Otočila k němu hlavu. Svého rozhodnutí vzápětí litovala. Bolest, nesnesitelná bolest ji spalovala vše v blízkosti jekéhosi zranění na krku. Slzy znemožnily zaostřit. Ulevit si výkřikem byl špatný nápad.

„Co sis myslela, že děláš ?“ Chainer přicházel blíž.

„Kdy ?“

„Když na nás zaútočili, opustilas řadu a proč ?“

„Nevím.“ Teď ji začala bolet i hlava.

„Kvůli upírovi !“

„Aha.“ Všechno vypadalo tak nedůležitě.

„Vrhneš se na něj a myslíš, že to vyhraješ ?“

„Asi.“

„Cože ? Jenom asi ?!“

„Nekřič.“ Zaskučela.

„Má paní, upír vás ovládl. Nejdřív jste spolu bojovali, vy jste pak ale přestala a on, ... on..“ Jako by mu došly slova.

„Měli jsme pochyby, jestli to přežiješ.“

„Proč ? Nepomohli ?“ Snažila se omezit slova na minimum.

„Byli tam lichové.“ Vysvětlil Chainer: „Jediné, co nám zbývalo, bylo přihlížet.“

Tak přihlížet ? Zuřila. Zradili ji. Přenechali upírovi a svedli to na lichy. Ještě nedávno si myslela, že jim může věřit. Chtěla křičet ! Řvát ! Jen kdyby mohla mluvit hlasitě, než šeptem. Zavřela oči Prokleté přátelství, prokletá Říše, prokletá válka a hlavně zatraceně pitomý den. Snažila se si vzpomenout:

Viděla ho, blížil se, ona tam pořád stála, fascinována jeho rychlostí a elegancí pohybu.

„Vypadáš, že po mně něco chceš.“ *Útok, kryt, útok.*

„Proč jsi mi ukázal, jak chutná nesmrtelnost ?“ *Kryt, otočka, dva kroky vlevo.*

„Proč ne ?“ *Odhalil špičáky v odporém škledu a přešel do výpadu. Couvala před ním.*

„Musels k tomu mít nějaký důvod.“

„Nemusel.“

Zaútočila mu na hlavu, ale vykryl.

„Tak, co chceš ?“

„Věčný život.“ *Ustoupila opětovně o několik kroků*
V upírovích očích zahlédla jakýsi pocit uspokojení, pak si už nic napamatovala, jen mlhavě ještě
vzpomínala na nějaká slova, jaká ?

X

Netušil, co ho to popadlo, vždyť ji mohl zabít. Potřeboval, aby přežila, chtěl ji přece zasvětit. V nejhlubších koutech své mrzké duše o tom snil, jenže jak si teď pozdě uvědomil, existovalo pár věcí, které neměl, nebo nechtěl přehlížet. Ďas, aby to spral. Najednu stranu by bylo hezké mít zase někoho poblíž, ale na druhou stranu, což nerad přiznával, měl dost starostí sám se sebou, uvázat si na krk někoho dalšího ... Použít a zahodit, to nedokázal. Nevyužít strašlivý potenciál materiálu ? Nemyslitelné.

„Tak co Asho ! Teď jsi spokojená ?“ Vykřikl. Zase mu neodpověděla, byl sám, nikdo mu neporadil. Rozhodl se, že tomuto stavu učiní přítrž

X

Už to bylo několik měsíců a všem to lezlo krkem. Obě strany chtěli vánoce oslavit doma, skončíme to ! Volali ke svým nadřízeným. Myšlenku konce války splodilo zejména věčné remcání lichů, kteří se dle svých slov „nehodlali brodit sněhem, Asha ví kde“, na druhé straně to byla válečná magyně a její džin, narážející na okolí, občas velice zajímavými slovními obraty. Ať tak, či tak, ač byla domluva málem nerealizovatelná, přece jenom se dohodli, na jediné datum a to pomalu přicházelo ....

Obě strany věděly, že zítra bude rozhodnuto, dlouho očekávaný střet, tak blízko, vzdálen jen několik hodin. Koalice většinou spala, až na některé exempláře. Nemrtví nespali, nepotřebovali, alespoň většina ne. Upír se například nervózně motal po táboře, tušil, že zítřek pro něj bude osudným, jako by s tím mohl něco udělat.

Seděla stranou od ostatních. Tam, kde doufala, že ji nikdo neuslyší a neuvidí. Koněčně se odhodlala otevřít ten dopis, došel sice těsně před tím, než prošla branou, ale odvahu sebrala až teď. Pokud vám jeden z nejváženějších mágů Akademie napsal, tak to zpravidla nebylo přání dobrého zdaru. A opravdu, jediná stránka dokázala zkazit celý zbytek večera. Do téhle chvíle si mysela, že věci nemůžou být ještě horší a byly. Chvilí jen nevěřícně zírala před sebe, najednou ucítila slzy. Kanuly z obou očí a skrápěly její líce. Vždycky tušila, že je jiná, ale takhle ? Snažila se uklidnit, hned jak tady skončí, pospíší do Al-Safíru a nechá si to vysvětlit. Relativně uklidněná otevřela i druhý dopis, který došel celkem nedávno, když opětovně zprovoznili portál. Odesílatelem byl její adoptivní otec s jehož synem dělali v dětství jednu zhovadilost za druhou.

Těžká doba nás vyzkouší říkají, já jsem selhal. Jsem vyřízen.
Něco se profláklo, něco zatím čeká, už tě dál nemůžu krýt, promiň ...
Tady předkládám, co jsem nedokázal zatajit,
ta hanba, když se provalilo, co jsi “dokázala“,
a že já to celou dobu věděl a trpěl.

Hassam Sabhajhach:

-alchymista

-on, jeho dům, i jeho dílna rozmetány na kusy, nadávkem k tomu,
ještě několik budov okolo, další mrtví

Saref + 4 učni:

-nejnadanejší gremlinský mistr zbrojář
-nalezeni i pět ulic daleko od dílny, na kusy, jak je tvým „dobrým“ zvykem

*kupec Amur:
-obchodník s látkami
nalezen oběšený halvou dolů ve vlastním domě*

*Sirotčinec Dolního města:
-vypálen až do základu, i ze všemi obyvateli, vždyť to byl tvůj domov ?
Zbytek tvých hříchů ještě na odhalení čeká.*

Proč jsi to vlastně udělala ?

„Z nudy.“ zašeptala, ve stínu svých bývalých činů, ji nebylo do smíchu.

X

Už chvíli ji pozoroval, plakala. Možná doufala, že kolem nikdo nepůjde.

„Něco se stalo ?“ Přišel blíž.

„Chainere.“ V jejích očích bylo znatelné utrpení: „Co tady děláš ?“

„Něco se stalo ?“ Zopakoval svou otázku.

„Nic.“ Prošla kolem něj, nemotorně uschovávající dopisy do rukávu.

„Počkej !“

„Ano ?“ Otočení ji stalo spoustu sil.

„Vím, co jsi navrhla upírovi.“ Řekl.

„Proč mi to říkáš ?“

„Protože vím, co chceš.“

Pokrčila rameny: „Chceš mi v tom zabránit ?“

„Ano, jakmile zjistím, jaké je jeho rozhodnutí, zareaguju.“

X

„Džine propouštím tě ze svých služeb, tvým posledním úkolem je zúčastnit se této bitvy, pak bez závislosti na výsledku můžeš opustit tuto realitu a jít, kam se ti zlíbí.“ Kazma měla pevný hlas, ale upřímně ? Litovala, litovala, že přijde o tak bezvadného služebníka. No nic, slib je slib a sliby se mají dodržovat, když nepůjde vše jak by mělo, opatří si jiného.

„Budu vás ochraňovat v této bitvě, stejně úporně, jako doposud, má bývalá paní.“

Bitva. Zloba, násilí, krev, kusy těl, a tak dále, pořád dokola, všude kam dohlédneš, pokud se ještě můžeš dívat. Zpátky do hlíny drazí přátelé, urputní nepřátelé, i vy ostatní. Tam kam patříte, mrtví k mrtvím, živí k živím, tak přestaňte truchlit za padlé, je jim tam líp.

Že poslední potyčka byla zatraceně krvavá, nemusím snad ani zdůrazňovat, každý jednotlivce, ať rytíř, zombák, nebo mág, do toho šly naplno. Nejsou jisté pohnutky, které vedli Úmluvu k tomu, že vsadili na jediného licha, je však jisté toto, když padnul, byl vítěz jasný.

Procházela po planině. Poválečné ticho, strašný blábol. Všude křik příslušníků Říše. Ranění, dožadující se pomoci. Smrtelně ranění, dožadující se posledního pomazání. Smrtelníci. Proč to dělají ? Plaménky jejich životů stejně někdo brzy sfoukne, podobně jako džin její troufalou naději v nesmrtelnost. Doufala, že se možná stal nějaký zázrak a to, co viděla, byla jen iluze, iluze rozpáraného hrudníku. Tak tady měl někde ležet. Zběžný pohled ji ujistil o tom, že buď je na nesprávném místě, nebo ...

„Tady jsem, za tebou.“ Zašeptal upír.

Paralyzovaná se mu nemohla bránit, opatrně si ji položil na záda a odcházel, jako by nic, jako by zrovna neprohráli bitvu. Až na druhého mága, který se rozběhl za ním, si jej nikdo nevšimnul.

Gavner vklidu prchal, ohnivec pro něj nebyl soupeřem.

Chainer se vysílením sesunul k zemi, křičel by zoufalstvím, kdyby v něm zbyly ještě nějaké síly. Věděl, že svůj boj prohrál. Protivník byl i přes náklad na zádech rychlejší. Viděl ho jak se nedaleko od něj směje a přesto, přesto v sobě nedokázal najít tolik sil, aby jej obšťastnil dobře mířeným kouzlem. Naposled na něj pohlédl. Upír si nadhodil svou kořist na zádech: „Sladká odměna.“ Prohlásil zasněně a zmizel.

X

Ten den někdo zemřel, jiný zešlel a jiný byl postižen do konce svého života, taková je odvrácená strana jinak úchvatné a svůdné války. Změnily se některé věci, některé zůstaly. Mezi všemi těmi změnami a dříve než padne poslední hradba, bych ještě chtěla říci, co vyslanci ze Stříbrných měst po bitvě. Džin zmizel, jak chtěl. Odebral se do vyšších sfér a nikdo o něm již neslyšel. Chainer odešel co nejdřív skrz portál, strážníci, kteří jej viděli naposled říkali, že nebyl úplně při smyslech a šeptal slova pomsty. Kam zmizel deník, není známo, někdo říká, že si jej mág odnesl sebou, jiný zase říká, že zmizel spolu se svou majitelkou, jiní říkají, že jej zničili. Já nevím, ale věřím, že záhadu v příštích několika letech někdo vyjasní. Nakonec nám tu ještě zbyla čarodějnice, jenž učaroval upír. Po té se slehla zem stejně, jako po jejím deníku, jenže, ze spolehlivých zdrojů vím toto, vrátí se, vedena svým mistrem, neboť, jak ji sám pravil, slovo od slova ...

Ty jsi byla mágyní. Má moc tě pohltila a dala ti čichnout k nesmrtelnosti, dokonalé síla života a smrti a vládě nad životem a smrtí. Ta představa ovládnutí této vitality ti zatemnila svobodnou vůli a neměla jsi jinou možnost, než si počkat, až tě opět vyhledám a předněst mi svou prosbu o zasvěcení.

Rozhodl jsem se o tom uvažovat a po dlouhých úvahách jsem tě vyhledal a sdělil ti, že jsem se rozhodl tě přijmout do učení. V ten okamžik jsi mi propadla tělem i duší. Zasvěcení bylo nepříjemné a naplnilo tě nenávistí k tvému bývalému rodu i rase. Já tvůj pán tě nyní vedu vstříc těm tebou nenáviděným lidem, kteří ti nejprve nedovolili dostudovat směr tvých zájmů a ve válečné vřavě tě zradili a nechali tě napospas mým choutkám. A za zradu se platí krví

- Mějte na paměti přátelé, že dějiny píší vítězové.